

Pekka Ervast:
Ruusu-Ristin VII vuosikokous v. 1927

Mestari on sanonut: ”Missä kaksi tai kolme on kokoontunut minun nimeeni, siellä minä olen heidän keskellensä.”

Kun me nyt olemme kokoontuneet yhdessä rakkauden, veljeyden ja yhteisymmärryksen hengessä viettämään tätä vuosikokoustamme, on Jeesus Kristus meidän luonamme. – Luonto on parhaillaan pukeutumaisillaan keväiseen asuun. Aurinko on noussut tänään kirkkaana, ja me otamme sen auringon merkin kokoukseemme meidän auringoksemme, joka symbolisoi valoa ja lämpöä – siis totuutta ja rakkautta. Se aurinko valaiskoon ja lämmittäköön nyt myöskin tätä meidän vuosikokoustamme. Kaikki ne jumalolennot, luonnonhenget ja haltiat, jotka viihtyvät auringossa ja elävät auringonsäteillä, kaikki ne olkoot sympaattisesti mukana tässä meidän VII:ssä vuosikokouksessamme. Tulkoot myöskin meidän luoksemme kaikki ne rakkaat vainajat, jotka ovat olleet teosofisruusuristiläisen elämänymmärryksen elähdyttämiä jo eläessään; myöskin kaikki ne, jotka ihmetellen ovat kuulleet toisella puolella tästä uuden ajan merkillisestä elämänymmärryksestämme. Olkoot hekin nyt mukana, niin paljon kuin heitä voi tulla meidän kokoukseemme; niin paljon kuin heitä voi kutsua kokoukseemme häiritsemättä heidän lepoaan. Siis kaikki hyvät henget olkoot mukana meidän kokouksessamme.

Minä julistan täten tämän VII vuosikokouksemme avatuksi Jeesus Kristuksen ja hänen Veljeskuntansa nimessä; hänen nimessään, jota tahdomme palvella – ja lausun teidät kaikki tervetulleiksi tähän VII:teen vuosikokoukseen.

Kun nyt olemme kokoontuneet Ruusu-Ristin VII:een vuosikokoukseen, panin merkille, ajatellessani tätä vuosilukua 1927, kuinka vuosikokouksiemme järjestys seuraa vuosien lukua – ja se sai minut muistamaan edellisiä vuosilukuja, jotka ovat päättyneet 7:llä. Muistan, että vuonna 1897 avasimme teosofisen kirjaston täällä Helsingissä, ja samana vuonna kesällä olin ensi kerran läsnä teosofien kokouksessa, joka oli Tukholmassa, mutta se oli kaikella tavalla yleismaailmallinen kokous, joten itse asiassa ensimmäinen teosofien kokous oli samalla erinomaisen suurenmoinen ja juhlallinen. Vasta 10 vuotta myöhemmin, vuonna 1907, perustettiin Teosofinen Seura Suomessa. Me olimme sitä perustelleet jo toista vuotta, ja syksyllä 1907 se pantiin alulle. Silloin oli tunnelmallinen avajaiskokous juhlineen ja iltamineen. Sitten vuonna 1917 sai alkunsa uusi aika siinä merkityksessä, että minä tunsin silloin olevani velvollinen

luopumaan Teosofisen Seuran johdosta, jossa olin ollut ylisihteerinä siihen saakka. Vaikka silloin Ruusu-Risti ei vielä ollut perustettu, niin voi kuitenkin sanoa, että silloin Ruusu-Risti-työ jo alkoi hengessämme. Tarkoitin Ruusu-Ristin työtä siinä mielessä ja merkityksessä, kuin se voi kohota ylös ja kertoa siitä teosofisesta työstä, jota olemme siihen saakka tehneet. Tämä Ruusu-Risti-seuramme perustettiin sitten vuonna 1920, niin kuin muistamme, ja joka vuosi olemme kokoontuneet vuosikokouksiimme viettämään, joten tämän 1927 vuoden vuosikokous on seitsemäs vuosikokouksemme. Tämä seitsemäs vuosikokouksemme tuo mieleemme 7-luvun, ei ainoastaan kabbalistisen, vaan sen okkultisen merkityksen. Me olemme jo kuudennessa ja viidennessä vuosikokouksessa puhuneet ihmisen perusolemuspuolista eli periaatteista. Viime vuonna puhuimme siitä, että kokouksemme kulkee kuudennen periaatteen, veljesrakkauden merkeissä. Kuudennen edellisenä, viidentenä vuosikokous kulki järjen, itsetietoisuuden ajatuksen merkissä. Ja samaten voi sanoa, että tämä tällä kertaa pidettävä vuosikokouksemme on vietettävä seitsemännen periaatteen, kaiken yhteyden, tahdon, jumalaisen elämän, aatmaan merkissä. Tämä kokous on tahtomme kokous, itse hengen ja yhteyden, ykseyden kokous. Sen tähden myöskin tämän vuoden alusta alkaen olemme huomanneet sen seikan, että elämme tänä vuonna yhteisymmärryksen, voiman, yhteistyön merkissä ja elämme itse asiassa ykseyden merkissä. Olemme eläneet koko tämän seitsemännen työkaudemme siinä ymmärryksen, ykseyden ja voiman merkissä. Nyt tässä vuosikokouksessamme on tämä sama ykseys, voima, yhteys ja yhteisymmärrys tuleva tietoisuutemme mielessä ja tajunnassa, *jotta se uusi seitsenvuotisjakso, joka alkaa tästä vuosikokouksesta*, olisi saavuttanut suuremman itsetietoisuuden pohjan ja jatkaisi spiraalissa sitä työtä, mitä tähän saakka olemme tehneet.

Me elämme nyt aatmaan merkissä. Tämä periaate, joka on samalla sisin ja korkein periaate, on meissä kauimmin piilossa, ja se on tullut vähitellen askel askeleelta esille. Meidän on muistettava, että järjen toiminta voi ilmetä meidän ajattelussamme; puheissamme, ajatuksissamme, älyssämme, työssämme. Buddhi, veljesrakkaus, totuudennäkemyks ja intuitio voi ilmetä meidän tunteissamme. Aatmaa, sisin henki eli itse meissä, jumalainen tahto meissä ilmenee meidän fyysisessä olemuspuolellamme. Fyysisessä elämässämme me emme saa tätä sisintä jumaluuttamme esille oikein sen varsinaisessa henkisessä merkityksessä muuten kuin fyysisen ruumiimme avulla; siis toisin sanoen jokapäiväisessä elämässä. Aatmaa ei tyydy siihen ainoastaan, että ajattelemme kaikkea kaunista ja tunnemme ylevästi ja elämme rakkaissa tunnelmissamme.

Aatmaa saa tyydytyksen ainoastaan siitä, että käytännössä, jokapäiväisessä elämässämme olemme niin Jumalan kaltaisia, niin Kristuksen kaltaisia, niin kokonaan ehjiä, kuin suinkin on meille mahdollista, sillä fyysinen elämä on aatmaan kannalta pimeyttä; aurinko on peittynyt pilven taakse. Jokapäiväinen elämä on kuin tietämättömyydessä elämistä, ja sen tähden aatmaan voima ja valta näkyy siinä, että aurinko pilkistää esiin, että hengen voima näkyy läpi elähdyttäen meitä, - ettemme siis ainoastaan ajattele ja tunne kauniisti, vaan että myöskin teemme kauniisti. Se on se, joka on huomattava juuri tämän seitsemännen prinsiihin, sisimmän perusolemuspuolen suhteen. Se symbolisoi meille tätä sisintä olemuspuolta tässä vuosikokouksessamme. Meidän täytyy siis koettaa päästä mitä suurimpaan yhteistuntoon ja yhteisymmärrykseen niin, ettei meillä ole epäilyksen varjoakaan, eikä pelkoa, - vaan voimakas tahto toimia jokapäiväisessä elämässä kaikessa ruusuristityössämme sisimmän hengen käskyjen mukaan. Se meidän täytyy ikäänkuin saada selvitettyksi itsellemme nyt tässä vuosikokouksessa. Sen tähden tämä vuosikokous on meille tärkeä. Meidän täytyy elää kuin muistissamme katsoen taaksepäin ja samalla kuin ennustusta katsoen eteenpäin, ja kuitenkin on elettävä nykyhetkessä. Menneisyys ja tulevaisuus saavat tasapainon nykyhetkessä ainoastaan siinä määrin, kuin osaamme olla täysin yksinkertaisia ja saman inspiraation täyttämät; mutta sillä tavoin, että inspiraatio ei ole mitään juhlovaa, vaan on jokahetkistä jokapäiväisen elämän pientä jatkuvaa elämää.

Siis veljet! Kulkekoon tämä vuosikokouksemme nyt jumalaisen hengen, tahdon, voiman ja uhrimielen merkeissä, ja alkakaamme uusi ajanjakso täynnä uskoa, rohkeutta ja itsensä unohtamista.

Ohjelmamme mukaan seuraa nyt niin sanottu toimintakertomus, ja tämän toimintakertomuksen, joka tavallisissa oloissa vuosikokouksissa koskee mennyttä vuotta, tulee mielestäni tällä kertaa kosketella koko sitä seitsenvuotiskautta, jonka läpi olemme eläneet. Meidän tulee nyt, kun olemme onnellisesti suoriutuneet ensimmäisestä seitsenvuotiskaudestamme, luoda pieni silmäys taaksepäin, jotta meillä olisi sitten selvempänä millä tavoin meidän on kuljettava eteenpäin. Ensimmäinen kysymys, joka silloin tulee mieleemme on: mikä aiheutti tämän meidän Ruusu-Risti-seuramme perustamisen? Mikä seitsemän vuotta sitten oli syynä siihen, että katsoimme välttämättömäksi perustaa erikoisen Ruusu-Risti-seuran? – Tietenkään minulla ei ole nyt aikomusta eikä tilaisuuttakaan puhua tästä tyhjentyvästi tai kovin pitkään. Tahdon ainoastaan viitata pariin tosiseikkaan, jotka te tietenkin olette tilaisuudessa todentamaan itsellenne, jos tahdotte nähdä tosiseikat, joita ajattelen.

Ruusu-Risti-seuran perustamiseen vaikutti ensinnäkin kaksi henkistä laatua olevaa tosiseikkaa. Ensimmäinen oli se, että meitä oli joukko teosofeja, jotka olimme vakuuttuneita siitä, että sota sellaisenaan ei ollut mikään inhimillinen ja kaunis asia, eikä missään tapauksessa teosofinen asia. Sotiminen oli mielestämme juuri sitä, josta kaikki ihmiskunnan viisaimmat ja jaloimmat olennot, vapahtajaolennot ovat varoittaneet ja kieltäneet meitä siihen ryhtymästä: ”Rakastakaa toinen toisianne, tehkää hyvää toisillenne” – on aina ollut kaikkien viisaiden opetus. Eivät he tietenkään tarkoittaneet tämän näin ehdottomasti koskevan yleisesti kaikkia ihmisiä. Eivät he arvostelleet niitä yrityksiä, jotka jostakin jalosta tunteesta, esimerkiksi isänmaan rakkaudesta, ovat lähteneet sotaan. Senhän hekin ymmärsivät aivan luonnolliseksi, inhimilliseksi asiaksi. – Me olimme siis vakuuttuneita siitä, että sota ei ollut missään tapauksessa teosofinen asia. Olimme sitä mieltä, että teosofit mestarien seuraajina eivät tahdo k e h o t t a a ketään menemään sotaan. Jos tahdomme olla teosofeja ja kulkea jonkun mestarin jäljessä, täytyy meidän pitää ihanne aina korkealla ja osoittaa sitä toisillekin. Se että he eivät kykene tuota ihannetta toteuttamaan on aivan toinen kysymys. Me voimme silti hyväksyä sen sydämessämme ja tunteakin kuin tuo toinen, joka ei käytännössä ole osannut ihannetta toteuttaa. Mutta kysymys oli vain siitä, että me emme saa mestarin seuraajina kehottaa ketään sotaan lähtemään ja toisia tappamaan. Kuitenkin me näimme viime maailmansodan aikana, että etevät, vakaumuksellisimmat teosofit vetivät mukanaan teosofeja – Suomessakin – ja olivat sillä kannalla, että sota oli jalo ja veljeyttä edistävä asia. Me emme voineet sitä hyväksyä.

Toinen henkistä laatua oleva tosiseikka oli se, että me olimme vakuuttuneet siitä, että Jeesus Kristus ei enää esiinny maan päällä; hänen ei tarvitse syntyä tänne uudestaan fyysisesti, tällaisessa fyysisessä ruumiissa, joka meillä on. Hän jatkaa täällä alulle panemaansa työtään siinä kirkastetussa ruumiissaan, jossa ja jonka avulla hän saattaa elää ja toimia niin tässä näkyvässä kuin näkymättömässäkin maailmassa. Me olimme vakuuttuneet siitä, että evankeliumi oli oikeassa sanoessaan, että kun Jeesus Kristus tulee uudestaan, hän tulee taivaan pilvessä. Evankeliumin mukaan Jeesus varoitti uskomasta, kun joku sanoo: ”Katso täällä on Kristus”, tahi ”tuolla”. Jeesus aivan kuin vakuuttaa, että hän ei tule sillä tavalla, vaan ”taivaan pilvessä jokaisen yksilön luo”. – Tästä vakuuttuneina me emme osanneet ymmärtää niin sanottua Idän Tähtien liikettä, joka on saanut alkunsa Teosofisen Seuran taholta ja joka silloin, siihen aikaan puhui juuri Jeesuksen uudesta ruumistumisesta. En ollenkaan puhu siitä, mitä Idän Tähtien liike nyt on. Se on suuresti muuttanut kantaansa: mutta siihen

aikaan, vuosikymmen sitten ja vielä kolmekin vuotta sitten, se oli opeissaan sillä kannalla, että täytyy uskoa, että Jeesus tulee uudelleen fyysisessä ruumiissa maan päälle; ja siihen oli meidän mahdotonta uskoa, kun toista tiesimme. – Se on tuo toinen tosiseikka, jossa meillä oli toinen kanta kuin teosofeilla yleensä. – Tässähän ei ole mitään pahaa, ja me olisimme erinomaisen hyvin voineet olla Teosofisessa Seurassa ja edustaa omaa kantaamme, koska Teosofinen Seura meidän mielestämme oli sellainen seura, jossa ei kysytty mitä kukin uskoo. Teosofisen Seuranhan piti tässä suhteessa olla puolueeton. Me teimmekin ehdotuksen, että saisimme aivan yhtä suurella auktoriteetilla esittää tätä kantaa kuin Teosofisen Seuran taholla esitettiin toista kantaa, sillä emme osanneet pitää omaa kantaamme mitättömämpänä. Kun me esitimme ja vaadimme, että yhtä suurella arvonannolla saisimme esittää tämän kannan, niin meille vastattiin, että se on mahdotonta. Meille ei annettu sitä mahdollisuutta; meidän olisi pitänyt esittää kantamme pienemmällä arvovallalla. – Me emme osanneet siihen alistua. Jos olisimme saaneet arvostaa omaa totuuttamme toisten rinnalla, niin olisimme mielellämme tehneet työtä Teosofisessa Seurassa; mutta kun tämä kiellettiin ja huomautettiin, että siinä piili vaara, niin meillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin muodostaa oma seura. Ne minun ystäväni, jotka olivat ympärilläni, joiden kanssa saimme juuri tätä kaikkea yhdessä kokea, sanoivat nimenomaan, että meidän täytyy perustaa toinen seura, jossa saamme antaa täyden arvon sille elämänymmärrykselle, sille maailmankatsomukselle, niille tiedoille, jotka saa – ja voimme tuoda esille. Sen tähden meidän ei liioin pidä olla sokkosilla eikä peittää sitä tosiseikkaa, että Ruusu-Risti perustettiin sitäkin hyvin paljon silmälläpitäen, että minä – teidän palvelijanne – saisin vapaasti tuoda esille, mitä minulla oli sydämelläni. Sen tähden on myöskin luonnollista, että vuodesta vuoteen olemme saaneet kuulla ennustuksia toiselta taholta, ettei tämä Ruusu-Risti voi elää kauan, ei missään tapauksessa kauemmin kuin Pekka Ervast, sillä kun kaikki riippuu hänestä, hänen olemuksestaan ja tiedoistaan, niin tietenkin hänen kuoltuaan kaikki unohtuu kokonaan. – Siihen me, jotka olimme alusta alkaen olleet mukana, jotka olimme tämän seuran perustajia ja tiesimme mitä tämä oli, sanoimme: ”Eihän siinä ole mitään pahaa, että jokin seura menee nurin, kun joku ihminen kuolee; mehän emme elä maailmassa sitä varten, että ylläpitäisimme jotakin seuraa; jos jollakin seuralla ei ole enää mitään merkitystä, niin on luonnollista, että sen pitää kuolla kunnialla ja kauniisti.” Se on meidän vastauksemme siihen huomautukseen, johon silloisten ennustusten tekijöillä ei ollut tietenkään mitään sanomista, joten me itse kyllä saatoimme olla toista mieltä. Ehkä he vähitellen vuosien kuluessa tulevat huomaamaan ja näkemään, että sinä ajankohtana, jossa nyt elämme, joka on murrosaikaa, jolloin uusi sivistys

on syntymässä ja jolloin syntyy kaikenlaisia seuroja ja yhteenliittymiä, tällainenkin seura kuin Ruusu-Risti on tärkeä. Sillä on oma tärkeä osansa kasvattaessaan niitä ihmisiä, jotka ottavat osaa sen toimintaan ja silloin tämä seura epäilemättä tulee elämään senkin jälkeen, kun joku henkilö siinä kuolee. Henkilöt ovat sentään vain pieniä osia siitä kokonaisuudesta, jonka monta ihmistä yhdessä muodostaa ja jossa kaikki nämä ihmiset ovat tulleet tietoisiksi samasta asiasta, siitä, mitä varten tuo seura on olemassa. Näissä ihmisissä sen olemassaolo luonnollisesti jatkuu. Se jatkuu heissä sisäisesti ja heidän kauttaan edelleen toisissa, vaikka se ulkonaisesti ei jatkuisikaan. Voihan silti olla niinkin, että se jatkuu ulkonaisestikin. – Tätä minä en nyt puhu siinä mielessä, että ennustaisin oman kuolemani pian tapahtuvaksi. Saattaa olla niin, että voin elää vielä kauan. Muutama ennustus oli, että minun olisi pitänyt elää vain pari kolme vuotta. Toisissa ennustuksissa oli, että elän 40 vuotta. Pääasia kaikesta huolimatta on se, että me kasvamme vähitellen yhä tietoisemmiksi siitä, mikä meidän tehtävämme ruusuristolaisina on ja että Ruusu-Risti-seura täyttää meidän tehtävämme; sekä että tehtävä elää yksilöiden kuoltuakin; seura elää, kunnes se on kaikille tarpeeton, kunnes olemme siirtyneet uuteen sivistykseen. Jos nyt katsomme taaksepäin näitä seitsemää vuotta, jotka olemme työskennelleet Ruusu-Ristin merkissä, niin täytyy silloin heti muistaa, kuinka jokaisessa vuosikokouksessa on huomautettu siitä, että Ruusu-Risti-seura – joskin se on tällainen avoin ja järjestöllisesti kokoonpantu seura, niin kuin kaikki julkiset seurukset ovat – tähtää sisäisesti siihen, että se olisi ritarikunta (veljeskunta), joka toteuttaa aivan määrättyjä asioita keskuudessaan, joka määrättyllä tavalla juuri kasvattaa veljiään. Tämä on meillä ollut ohjelmassamme alusta alkaen. Joka vuosikokouksessa olen puhunut tästä siihen tapaan, että meidän Ruusu-Risti-seuramme pyrkii olemaan ritarikunta, jossa jokaisella on hyvin tarkasti määrättyt velvollisuudet ja työt.

Tämä on ollut meidän ihanteemme. Eihän se kaikki luonnollisestikaan ole vielä toteutunut. Kuitenkin tiedämme, kun katsomme taaksepäin, että me olemme kulkeneet askel askeleelta tätä toteuttamista kohti, ja nyt olemme kahtena viimeisenä vuotena kulkeneet sangen itsetietoisesti sen toteuttamisessa. Kaikista viimeisimpänä olemme itse asiassa saaneet ihanteemme sieltä sisältä jonkin verran kiteytymään ulos tähän fyysiseen maailmaan. Me olemme siis fyysisessä ruumiissamme toteuttaneet aatmaa jo jonkin verran. Meidän seuramme fyysisessä ruumiissa on sisäistä inspiraatiota alettu toteuttaa kaikista viimeisimpänä vuotena, ja tämä toteutuminen on luonnollisesti käynyt siihen suuntaan, kuin me alusta alkaen sitä kuvittelimme. - Seuran sisäinen työ, niin

sanottu Ruusu-Ristin looshityö on sitä työtä, joka ei ole irtojäsenille, vaan jossa meitä on useita yhdessä mukana ja jossa tahdomme yhdistetyin voimin tehdä sitä työtä. Se yhteistyö on pyrkinyt yhä itsetietoisemmin saamaan määrättyjä muotoja, sillä jotkut muodot sisältävät sellaisia vanhoja sääntöjä, jotka estävät henkeä pääsemästä ilmenemään. Henki voi kyllä etsiä itselleen uusia muotoja, ja se etsiikin niinä aina. Niin pian kun jokin muoto tulee liian vanhaksi, etsii henki itselleen uuden muodon, sillä ”uutta viiniä ei voi kaataa vanhoihin leileihin”. Mutta voi olla olemassa myöskin henkisiä, erittäin pitkäikäisiä muotoja, jotka eivät ole vielä eläneet yli aikansa, vaan yhä voivat palvella henkeä. Me olemme löytäneet eräitä vanhoja muotoja, jotka ovat eläneet läpi vuosituhansien ja joita on kylläkin ajan vaatimusten mukaan hieman muunneltu – niin sanoakseni paranneltu. Ne muodot, jotka ainakin joissakin kohdin ovat säilyttäneet alkuperäisen tuoreutensa ovat pysyneet muuttumattomina käytännöllisesti katsoen tuhansia, jopa kymmeniätuhansia vuosia. Nämä vanhat muodot on aina pidetty salassa, ja ne elävät vielä tänä päivänä – ainakin ydinkohdat – niin sanotussa vapaamuurariliikkeessä. – Vapaamuurariliikettä koettiin puhdistaa ja henkeväittää 1700-luvun loppupuolella, silloin kun kreivi de Saint-Germain ja tohtori Mesmer esiintyivät maailmassa Salaisen Veljeskunnan lähettiläinä. Tätä vapaamuurariutta yritti myöhemmin myös H.P.Blavatsky henkeväittää. Historiallisesti katsoen tuo henkeväittäminen vapaamuurariliikkeessä ei tapahtunut vuosisadan loppupuolella, vaan alkupuolella, sillä kuten tiedämme, vapaamuurarius oli tullut v. 1717 puolijulkiseksi siinä mielessä, että sen olemassaolo tiedetään, vaikkei sen salaisuuksista tiedettäisikään. 1700-luvun loppupuolella vapaamuurarit ottivat paljon vaikutusta vastaan silloisilta Salaisen Veljeskunnan lähettiläiltä, sillä nuo lähettiläät eivät saattaneet toimia julkisesti, vaan olivat pakotetut kääntymään ainoastaan vapaamuurariveljestön puoleen tuodessaan hengen sanomaa. Vapaamuurariliikkeessä otettiin silloin suuressa määrin kyllä innolla vastaan tuo sanoma, mutta eivät vapaamuurarit ymmärtäneet kuitenkaan sitä oikein sulattaa; ja kaikki hävisi sitten Ranskan vallankumoukseen ja Napoleonin suuriin sotiin. Vapaamuurariliike elpyi kyllä sitten uudelleen ja eli läpi viime vuosisadan ja oli vaikuttavana voimana teosofisenkin maailman kehityksessä. Kun Madame Blavatsky sitten alkoi julistaa teosofista sanomaansa, oli hänenkin ajatuksensa, että vapaamuurarit olisivat ottaneet hänen sanomansa vastaan. Mutta niin ei tapahtunut. Ja Madame Blavatsky mainitsee, että vapaamuurarit eivät osanneet niin herkistää korviaan ja olla vastaanottajia, kuin sata vuotta aikaisemmin oli tapahtunut. Hän arveli kuitenkin heidän kuuntelevan ja olevan vastaanottavampia, kun uusi vuosisata alkaisi. – Nyt olemme huomanneet, että tämän vuosisadan alusta lähtien vapaamuurarit ovat alkaneet

paljon ajatella ja omaksua niitä teosofisia aatteita, joita Madame Blavatsky maailmalle esitti. Me näemme siinä suhteessa heräämisen merkkejä esimerkiksi Amerikan, Saksan ja Ranskan vapaamuuraripiireissä. Sen tähden voi olla mahdollista, että vielä tämän vuosisadan kuluessa vapaamuurarit alttiimmin ottavat vastaan teosofisen sanoman. Me tässä Ruusu-Ristissä olemme oivaltaneet tämän.

Me olemme Ruusu-Ristissä järjestäneet sisäisen looshityömme vapaamuurarimuotoihin; olemme saaneet tällaisesta looshityöstä muodon, joka on elänyt läpi vuosituhansien ja jolla on kaikki edellytykset elää vielä kauan, se tähden, että se muoto pysyy salassa. Olemme siis tämän seitsenvuotiskauden aikana päässeet vähän lähemmäksi tuota alkuperäistä ihannettamme Ruusu-Rististä ritarikuntana. Nimemme Ruusu-Risti osoittaa, että työmme kulkee juuri siihen suuntaan, joka täällä länsimailla on ominaista pysyvälle ja todelliselle hengen työlle, todelliselle sivistystyölle. Täällä länsimailla on nimitetty adepteja, mestareita salaisen veljeskunnan jäseniä rosenkreuziläisiksi – siis ruusuristiläisiksi. Tämä nimitys ”Ruusu-Risti” voi olla kuinka vanha tahansa. Se voi olla kotoisin Egyptistä, väittävät jotkut oppineet; mutta se on myöskin alusta saakka – siitä saakka kun Euroopassa ruvettiin käyttämään sitä nimitystä – ollut kuin symboli siitä, että tämä työ on omaksunut Jeesus Kristuksen. Se on työtä Kristuksen merkissä, Kristuksen kanssa. Ruusu-Risti-työ on siis sitä ikivanhaa teosofis-okkultista työtä, jossa Jeesus Kristus on mukana.

Katsellessani nyt eteenpäin seuraavaa seitsenvuotiskautta, olen kuin näkevinäni, että seitsemän vuoden perästä jäsenlukumme on lisääntynyt, ja me toimimme omassa tempelissämme. On kuin karman määräys, että tässä fyysisessä maailmassa täytyy meillä olla oma koti. Sen tähden minusta tuntuu, että me kuljemme nyt Tempelin merkissä. Tulemme siitä vielä puhumaan.

14.4.1927. Pikakirj. Reino Kuosma

(Ruusu-Risti, maaliskuu 1977, s. 1-11)